

og andre procesbevillinger fra Justitsministeriet til et særligt procesbevillingsnævn. Det finder vi er rigtigt.

Jeg vil også gerne understrege det, som mange ordførere har været inde på – ja, næsten de fleste – at det er rigtigt, at regeringen har mulighed for, inspireret også af Folketinget, at kunne henvende sig til nævnet og sige: Her er der altså en sag, som har en sådan karakter, at det vil være rigtigt at få den prøvet.

Det er også sådan, at vi ikke kan sige, at så skal nævnet gøre det. Det er imidlertid vigtigt, vil jeg gerne understrege, at der står, at det forventes, at nævnet lægger betydelig vægt på den slags henvendelser, sådan at også den slags ting, der er rejst over for folketingsmedlemmer ude omkring i landet, og som er debatteret i Folketinget, i realiteten vil kunne komme til udtryk ved en sådan henvendelse og få en bedømmelse ved landets øverste domstol.

Jeg vil også gerne gøre opmærksom på, at jeg samtidig med dette forslag har sendt et brev til Retsudvalget, hvori jeg peger på nogle af de ting, som Højesteret har peget på i sit hørings-svar, bl.a. om, hvorvidt fordelingen af sagerne mellem byretterne, landsretterne og Højesteret er optimal. Jeg har til hensigt at bede Retsplejerådet om at kigge på det og i den forbindelse også kigge på en ændring af nævningesystemet, så det kunne blive et toinstanssystem ligesom de andre systemer, vi har inden for retsplejen – vi har principielt et toinstanssystem, ikke et treinstanssystem, men heller ikke et étinstanssystem, som vi har ved nævningesager nu – så vi også fik det mere i overensstemmelse med menneskerettighedskonventionerne.

Jeg vil gerne sige, at når jeg beder Retsplejerådet om at kigge på fordelingen af sagerne, så kan det jo være, at det finder en fordeling af sagerne, der gør, at der bliver meget få tredjeinstansbevillingssager. Derfor har jeg også fundet, at det var rigtigt at sige til Retsplejerådet, at det ikke på grund af dette lovforslag skulle være afskåret fra at drøfte hensigtsmæssigheden af det, vi laver nu, i et fremtidigt system. Det er ikke sådan, hvis vi skal lave et fremtidigt system, at det, vi laver nu, så nødvendigvis skal være en hund i et spil kegler i et fremtidigt system; så det må også kunne tages ind i de drøftelser.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af lovforslag nr. L 218: Forslag til lov om forbrugerbeskyttelse ved erhvervelse af fast ejendom m.v.
Af justitsministeren (Bjørn Westh).
(Fremsat 6/4 95).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Dorte Bennedsen (S):

Da mit partis ordfører, fru Lissa Mathiasen, ikke kan være til stede, har jeg lovet her at fremføre, hvad hun ville have sagt.

Ser vi på lovforslagets titel, drejer det sig om beskyttelse af køber ved erhvervelse af fast ejendom. Egentlig burde titlen have været væsentlig længere, i betragtning af at lovforslaget ikke kun drejer sig om forbrugerbeskyttelse af køber, men faktisk har en meget høj grad af forbrugerbeskyttelse i forhold til sælger.

Fair nok at det ikke står i titlen, men jeg synes, det er væsentligt at få det nævnt her ved førstebehandlingen, dels for at undgå de mange misforståelser, som allerede har været kendetegnende for debatten, dels for at få signaleret, at lovforslaget netop tager fat om en række af de problemer, som sælger også kan risikere at støde ind i i forbindelse med salg af sit hus.

Her tænker jeg primært på to problemer. Hvem har ikke oplevet f.eks. et ældre ægtepar, der i god tro har solgt deres hus, ud fra at de mente, at huset var i god stand, og som efterfølgende har oplevet et langt mareridt i form af retssager osv., hvor de pludselig har måttet erlægge et beløb til udbedring af skader, som de